

Strazburg, 3 Ocak 2011

Çalışma No. 494 / 2008

CDL-AD(2010)040
Orijinal metin İngilizcedir.

AVRUPA HUKUK YOLUYLA DEMOKRASİ KOMİSYONU
(VENEDİK KOMİSYONU)

**YARGI SİSTEMİNİN BAĞIMSIZLIĞINA İLİŞKİN AVRUPA
STANDARTLARI**

HAKKINDA

RAPOR:

BÖLÜM II – SAVCILIK TEŞKİLATI

**Venedik Komisyonu'nun
85. genel kurul toplantısında kabul edilmiştir.
(Venedik, 17-18 Aralık 2010)**

Yorumları rapora temel oluşturan üyeler:

James HAMILTON (Yedek Üye, İrlanda)
Jørgen Steen SØRENSEN (Üye, Danimarka)
Hanna SUCHOCKA (Üye, Polonya)

I. Giriş

1. Parlamenter Meclisi Hukuk İşleri ve İnsan Hakları Komisyonu'nun Başkanı Ms. Däubler-Gmelin, 11 Temmuz 2008 tarihli mektubunda, Venedik Komisyonu'ndan "yargı sisteminin bağımsızlığına ilişkin Avrupa standartları" hakkında bir görüş bildirmesini talep etmiştir. Komisyon "hem mevcut müktesebatın sunulmasını, hem de Avrupa'daki büyük hukuk sistemi ailelerinin göz önünde bulundurulduğu karşılaştırmalı bir analiz temelinde bu müktesebatın daha da geliştirilmesine yönelik teklifler hakkında bilgi edinmek istemektedir."

2. Bu raporda yer verilen tavsiyeler Parlamenter Meclisi Hukuk İşleri ve İnsan Hakları Komisyonu Başkanı'nın Avrupa standartlarının daha da geliştirilmesine yönelik standartlar sağlanmasına yönelik talebine cevap olarak sunulmaktadır.

3. Komisyon bu raporun hazırlanmasını Yargı Alt Komisyonu'na devretmiştir ve Alt Komisyon Yargının bağımsızlığı hakkında birincisi Hâkimlerle ilgili bir rapor (12-13 Mart 2010 tarihinde 82. genel kurulda kabul edilen CDL-AD(2010)004) ve ikincisi Mr. Hamilton (CDL-JD(2009)007), Mr. Sørensen (CDL-JD(2008)005) ve Ms. Suchocka'nın (CDLJD(2008)004) yorumlarına dayanılarak hazırlanan Savcılık Teşkilatı hakkındaki bu rapor olmak üzere iki rapor hazırlamaya karar vermiştir.

4. 3 Haziran ve 16 Aralık 2010 tarihlerinde Yargı Alt Komisyonu'nda ve ayrıca 4 Haziran 2010 tarihli genel kurulda yapılan tartışmaların ardından, Venedik Komisyonu'nun 85. genel kurulunda işbu rapor kabul edilmiştir (Venedik, 17-18 Aralık 2010).

II. İlgili metinler

5. Savcılar hakkında bir dizi uluslararası belge mevcuttur. Bunlardan birkaçını alıntılar gerekirse:

- Bakanlar Komitesi'nin ceza adaleti sisteminde savcılık kurumunun rolü hakkında üye Ülkelere yönelik Rec(2000)19 sayılı Tavsiye Kararı [Recommendation Rec(2000)19 of the Committee of Ministers of the Council of Europe on the Role of Public Prosecution in the Criminal Justice System]
- Birleşmiş Milletler'in 1990 tarihli Savcılar Rolü Hakkındaki Rehber İlkeleri, [1990 United Nations Guidelines on the Role of Prosecutors]
- 1999 tarihli IAP (Uluslararası Savcılar Birliği) Savcıların Mesleki Sorumluluk Standartları ve Temel Görev ve Hakları Bildirisi [1999 IAP (International Association of Prosecutors) Standards of Professional Responsibility and Statement of the Essential Duties and Rights of Prosecutors],
- Avrupa Hâkimleri Danışma Konseyi (CCJE) ve Avrupa Savcıları Danışma Konseyi'nin (CCPE) "Demokratik bir Toplumda Hâkimler ve Savcılar" hakkındaki Bordeaux Bildirgesi, [Bordeaux Declaration of the Consultative Council of European Judges (CCJE) and the Consultative Council of European Prosecutors (CCPE) on "Judges and Prosecutors in a Democratic Society"]
- Savcılar için Etik ve Davranış Kuralları hakkında Avrupa Rehber İlkeleri (Avrupa Konseyi, "Budapeşte Rehber İlkeleri", 2005) [The European Guidelines on Ethics and Conduct for Public Prosecutors (Council of Europe, "Budapest Guidelines"), 2005]

6. Venedik Komisyonu, yayımladığı bir dizi görüşte, savcılık teşkilatına ilişkin anayasal hükümler ve mevzuat üzerine tavsiyelerde bulunma fırsatını bulmuştur. Bkz. Yargı hakkında El Kitabı Taslağının II. Bölümü (CDL-JD(2008)001).

III. Modellerin çeşitliliği

7. Ceza adaleti sistemleri Avrupa ve Dünya genelinde çeşitlilik göstermektedir. Farklı hukuk kültürlerine dayanan farklı sistemler vardır ve tüm ülkeler için geçerli yeknesak bir model yoktur. Örneğin, doğası itibariyle çekişmeli olan sistemler ile soruşturmaya dayalı sistemler, soruşturmanın yargı mensubu bir görevlinin kontrolünde olduğu sistemler ile yargı mensubu olmayan bir savcı ya da polisin soruşturmaları kontrol edebildiği sistemler arasında önemli farklılıklar vardır. Kovuşturmanın zorunlu olduğu sistemler (yasallık ilkesi) ve savcının kamusal çıkarın gerektirmediği durumlarda kovuşturma başlatmama takdir hakkına sahip olduğu başka sistemler (fırsat ilkesi) mevcuttur. Bazı sistemlerde, jüri üyeleri, uzmanlar ya da meslek dışı hâkimlerin katılımı yoluyla delil toplama ve/veya yasaları uygulama süreçlerine halkın katılımı sağlanmakta ve bu katılımın ceza yargılaması usul kuralları ve kanıtlar açısından bazı sonuçları ortaya çıkmaktadır. Bazı sistemler özel kovuşturmaya izin verirken bazı sistemler vermemektedir ya da özel kovuşturma imkânını ancak sınırlı bir şekilde tanımaktadır. Bazı sistemler “*partie civile*” olarak adlandırılan mağdurun ceza yargılamalarındaki menfaatini tanıırken, diğerleri sadece kamuyu ya da devleti temsil eden savcı ile suçlanan kişi arasındaki karşıtlığı tanımaktadır.

8. Emniyet teşkilatı ile savcı arasındaki ilişki de farklılık göstermektedir. Pek çok ülkede polis ilke olarak savcının talimatlarına tabi olmakla birlikte uygulamada çoğu zaman işlevsel olarak bağımsızdır. Bazı ülkelerde polis ilke olarak da bağımsızdır. Üçüncü bir modelde ise polis ile savcılık makamları bir bütün oluşturur.

9. Avrupa'nın ceza adaleti sistemleri yüzyıllar boyunca birbirlerinden önemli ölçüde etkilendikleri için, muhtemelen günümüzde dışarıdan önemli unsurlar getirmemiş ve saf haliyle kalmış hiçbir sistem yoktur. Örneğin, kökeni teamül hukukunda olan jüri başka hukuk kültürlerinde de yaygın bir şekilde benimsenmiştir. Bir kurum olarak kamu savcılığı da teamül hukukunda bilinmiyordu, ama bugün tüm teamül hukuku sistemlerinde o kadar yerleşmiştir ki teamül hukukçuları bu kurumun Kıta Avrupası hukuku kökenli olduğunu çoğu zaman unutmaktadır. Bu şekilde birbirlerinden pek çok unsur almalarının sistemler arasında çoğu zaman fark edilmeyen bir yakınsamaya yol açmış olduğunu söylemek muhtemelen doğru olacaktır.

A. Sistemlerin yakınsaması

10. Savcılık sistemlerindeki çeşitlilik keyfi ve şekilsizmiş gibi görünebilir, ama gerçekte genel olarak ceza adaleti sistemlerindeki çeşitlilik tarafından şekillenen ve bu çeşitliliği yansıtan bir durumdur. Neredeyse tüm modern cezai adalet sistemlerinde ortak olan özellikleri ve değerleri belirlemek mümkündür.

11. İlk olarak, tüm devletler cezai kovuşturmayı devletin temel işlevlerinden biri olarak görmektedir. Bir cezai suç bir bütün olarak topluma karşı işlenmiş bir haksız fiildir, ama pek çok davada aynı fiil bireysel mağdura karşı işlenmiş özel bir haksız fiil anlamına da gelecektir. Bir haksız fiil sadece özel nitelikteyse cezai suç değildir. Bununla birlikte, sadece özel nitelikte olan haksız fiillerin tanımı farklı yargı daireleri arasında büyük ölçüde farklılık gösterebilmektedir.

12. Bu nedenle, çoğu sistemde, ceza kovuşturmaları devletin ya da devletin bir organının tekelindedir. Başlangıçta özel kovuşturmanın mümkün olduğu teamül hukuku dünyası, yıllar içerisinde özel kovuşturma hakkını sınırlama, hatta tamamen ortadan kaldırma eğilimi göstermiştir.

13. Bir cezai suçun topluma karşı işlenmiş bir haksız fiil olma niteliği nedeniyle, ceza mahkûmiyetleri için verilen cezalar özel bir haksız fiilin failinin karşılaştacağı sonuçlardan daha

ciddidir. Özel hukuk sadece iade ve tazminatla ilgilenirken, cezai adalet cezalandırma da dahil olmak üzere tüm diğer amaçlara ek olarak suç işlemekten caydırmayı ve suçlunun suç işleyemez hale getirilmesini de amaçlar. Dolayısıyla, ceza mahkûmiyeti genellikle özel bir haksız fiil hükmüne göre daha güçlü kanıtları gerektirir ve ceza mahkûmiyetinin yol açtığı sosyal damgalama hükmün sadece özel bir haksız fiil için olduğu durumlara göre daha büyüktür. Ceza mahkûmiyetleri bazen belli kamu görevlerinden ya da özel sektörde bazı görevlerden men edilme ya da bazı ülkelere girememe gibi başka sonuçları da beraberinde getirebilir.

B. Savcılarının nitelikleri

14. Savcılar bir bütün olarak toplum adına hareket ettikleri ve ceza mahkûmiyetleri ciddi sonuçlar doğurduğu için, bir savcı bir özel hukuk davasındaki davacı taraftan daha yüksek bir standarda bağlı olarak hareket etmelidir.

15. Savcılar adil ve tarafsız bir şekilde hareket etmelidir. Savcının yargı mensubu olarak kabul edilmediği sistemlerde bile savcılardan yargı mensubuymuş gibi hareket etmeleri beklenir. Savcının işlevi ne pahasına olursa olsun mahkûmiyet sağlamak değildir. Savcı elindeki güvenilir kanıtların tümünü mahkemenin dikkatine sunmak zorundadır ve kanıtlar arasından uygun bulduklarını seçip ayıklayamaz. Savcı sadece savcılığın iddialarını destekleyen kanıtları değil, tüm ilgili kanıtları sanığa açıklamalıdır. Sanığın lehine olabilecek kanıtların açıklanamadığı durumlarda (örneğin, bu açıklama başka bir kişinin güvenliğini tehlikeye atacağı için) savcının görevi kovuşturmayaya son vermektir.

16. Bir ceza davasının beraatla bitse bile ilgili kişi için ciddi sonuçlar doğurması nedeniyle, savcılarının kovuşturma başlatıp başlatmamaya ve hangi suçlamalarla kovuşturma başlatacaklarına karar verirken adil davranmaları gerekir.

17. Hâkimler gibi savcılar da kişisel çıkarlarının söz konusu olduğu konularda girişimde bulunamazlar ve tarafsızlıklarını ve dürüstlüklerini korumayı amaçlayan belli kısıtlamalara tabi tutulabilirler.

18. Tüm bu görevler, savcılığa itibar ve karakter açısından uygun kişilerin getirilmesinin ne kadar gerekli olduğunu göstermektedir. Savcı olmak için gerekli nitelikler hâkimlik için gereken niteliklere benzerdir ve atama ve terfi için uygun usullerin mevcut olmasını gerektirir. Bir savcı, tıpkı bir hâkim gibi, bazen halkın hoşuna gitmeyen kararlar almak zorunda kalabilir ve bu kararlar medyada eleştirilebilir ve siyasi tartışma konusu haline gelebilir. Bu nedenlerle, savcılarının, halkın hoşuna gitmeyen kararlar aldıkları için haksız muamelelere uğramalarını önleyecek şekilde, uygun sürelerde görevde kalmalarının sağlanması ve terfi, disiplin ve işten çıkarma konularında uygun düzenlemelerin yapılması gereklidir.

19. Bir savcının gereken standardı karşılamadığı durumlarda tarafsız bir hâkimin yapılan yanlışı düzeltilmesi elbette mümkündür. Ne var ki, bu tür bir düzeltmenin yapılacağı hiçbir garantisi yoktur ve düzeltme yapılsa bile büyük bir zararın gerçekleşmesi önlenemeyebilir. İnsan hakları açısından bakıldığında, hem savcının hem de hâkimin en yüksek dürüstlük ve tarafsızlık standartlarıyla hareket ettikleri bir sistemin tamamen hâkime dayalı bir sistemden daha fazla koruma sağlayacağı açıktır.

C. Yanlış kararların ve müdahalelerin tehlikeleri

20. Kovuşturmalara siyasi müdahalelerde bulunulması muhtemelen toplumun kendisi kadar eskidir. Erken toplumlarda kovuşturma yetkisi genellikle tamamen prenslerin kontrolündeydi ve prensler bu yetkiyi düşmanlarını cezalandırmak ve dostlarını ödüllendirmek için kullanabiliyorlardı. Tarihte kovuşturmanın uygunsuz ve siyasi amaçlarla kullanılmasının pek çok örneği vardır. Bunun için Tudor dönemi İngiltere'sine, Devrim öncesindeki ve sırasındaki Fransa'ya ve Doğu Avrupa'daki Sovyet sistemine bakmak yeterlidir. Modern Batı Avrupa son dönemde kovuşturmanın kötüye kullanılması sorunundan önemli ölçüde kaçınmayı başarmış olabilir, ama bunun nedeni büyük ölçüde cezai kovuşturma alanında uygunsuz siyasi baskıların etkili olmasını önleyecek mekanizmaların benimsenmiş olmasıdır. Totaliter ülkelerde ya da modern diktatörlüklerde cezai kovuşturma bir baskı ve yolsuzluk aracı olarak kullanılmıştır ve kullanılmaya devam etmektedir. Demokratik kontrol sistemlerinin varlığı siyasi amaçlı kovuşturmalara sorununa kesin bir çözüm getirmemektedir. Çoğunluğun diktası bir baskı aracı olarak kovuşturmanın kullanılmasına kadar varabilir. Çoğunluklar manipüle edilebilir ve demokratik siyasetçiler özellikle medya kampanyalarıyla desteklenen halk baskılarına direnmekten çekinebilirler.

21. Siyasi müdahalelerle ya da hatalı savcılık kararlarıyla bağlantılı olan iki farklı ama birbiriyle bağlantılı görevi kötüye kullanma biçimi vardır. Bunlardan birincisi, kanıt olmadığı ya da dava hileli ya da yanlış kanıtlara dayandığı için başlatılmaması gereken kovuşturmanın başlatılmasıdır. İkinci, daha sinsi ve muhtemelen daha yaygın olan durum ise, bir savcının başlatılması gereken bir kovuşturmayı başlatmamasıdır. Bu sorun çoğu zaman yolsuzlukla bağlantılıdır, ama hükümetlerin suç ya da yolsuzluk içeren tutumlar sergilediği ya da güçlü çıkarların siyasi baskılar uyguladığı durumlarda da yaşanabilir. İlke olarak, kovuşturma başlatmama yönündeki yanlış bir talimatla başa çıkmak daha zor olabilir, çünkü bu talimatın adli kontrole tabi tutulması kolay olmayabilir. Bu sorunun çözülmesi için mağdurların takipsizlik kararlarının adli denetimden geçmesi başvurusunda bulunma haklarının geliştirilmesi gerekebilir. Ancak, işbu raporda bu konu ayrıntılı bir şekilde ele alınmayacaktır.

22. Bu nedenle Komisyon uygunsuz müdahale riskini sınırlandırmak üzere bazı yöntemler üzerinde odaklanmaktadır; bu yöntemler uygun olduğu yerlerde kararlarının gözden geçirilmesi, teftiş edilmesi ya da denetlenmesi kaydıyla savcılara bağımsızlık verilmesinden belirli davalarda talimat verilmenin yasaklanmasına, bu talimatlar verildiğinde yazılı olarak ve halka açık bir biçimde verilmelerini gerektiren usullerin getirilmesine kadar değişebilir. Bu bağlamda karar alma süreçlerinin tutarlılığını ve şeffaflığını sağlamaya yönelik uygun mekanizmaların varlığı özellikle önemlidir.

D. Savcılık teşkilatı için başlıca organizasyon modelleri

23. Başlıca kaynak metinlerde savcılık sisteminin yürütmeden bağımsız olmadığı sistemlere izin verilmekte ve bu tür sistemlerle ilgili olarak münferit davalar düzeyinde verilebilecek herhangi bir talimatla ilgili şeffaflık sağlanması yönünde güvencelerin gerekliliğine odaklanılmaktadır.

24. Ne var ki, savcılığın sahip olacağı bağımsızlığın kapsamı ya da derecesi yıllardır tartışma konusu olmaya devam etmektedir. Bu durum, büyük ölçüde, Avrupa standartlarında savcılığın diğer devlet organları karşısındaki konumu sorununu çözmek için iki farklı yöntemle izin verilmesinden kaynaklanmaktadır:

“Avrupa, hukuki olarak, bu temel sorun konusunda savcılığın parlamento ve hükümetten tamamen bağımsız olduğu sistemler ile bu makamlardan birine ya da diğerine bağlı olduğu ama yine de belli bir dereceye kadar bağımsız hareket edebildiği sistemler

*şeklinde ikiye bölünmüştür. Yaygın bir kavram olarak, mevcut durumda Avrupa'da tek bir savcılık makamı kavramı etrafında şekillenecek bir uyumlaştırma sağlanması düşüncesi için henüz erken olduğu görülmektedir."*¹

25. Sonuç olarak, (2000) 19 sayılı Tavsiye Kararında birden çok modele izin verilmektedir. Kararın 13. fıkrası, savcılığın hükümetin parçası ya da hükümete tabi olduğu ülkeler için temel rehber ilkeler içermektedir.

26. Bununla birlikte, Avrupa Konseyi'ne üye ülkelerden sadece birkaçında savcılık yürütme makamının bir parçasını oluşturur ve Adalet Bakanlığı'na bağlıdır (örneğin, Avusturya, Danimarka, Almanya, Hollanda). Komisyon, yürütmeye bağlı ya da yürütmeyle bağlantılı bir savcılık kurumu yerine daha bağımsız bir savcılık kurumuna izin verme yönünde yaygın bir eğilim olduğunu gözlemlemektedir. Örneğin, Polonya'da Savcılık Mevzuatında yapılan son değişikliklerle Adalet Bakanlığı'nın rolü ile Başsavcının rolü birbirinden ayrılmıştır. Ayrıca, bazı ülkelerde savcılık teşkilatının yürütme erkine bağlı olmasının, yürütmenin münferit davalara müdahale etmeme konusunda çok dikkatli davranması bakımından, fiili olmaktan çok ilkesel bir durum olduğunu vurgulamak önemlidir. Bununla birlikte, bunun geçerli olduğu sistemlerde bile, bu tür bir müdahaleye karşı resmi korumaların olmaması nedeniyle temel sorun varlığını sürdürmektedir. Şu anda Avusturya'da yürütmenin savcılara talimat verme yetkisi üzerine yapılmakta olan tartışmanın da gösterdiği gibi, müdahale algısı da gerçekleşen bir müdahale kadar zarar verici olabilir.

27. Yukarıda açıklanan eğilim, Avrupa Konseyi'nin Kıta Avrupası hukukuna bağlı üyelerinin yanı sıra teamül hukuku dünyasında da belirgindir. Kanada'daki federal savcılık teşkilatı, bir süre önce, Başsavcılığın/Adalet Bakanlığı'nın ayrılmaz bir parçası olan bir teşkilat modelini terk ederek bağımsız bir Savcılık Müdürlüğü [Director of Public Prosecutions (DPP)] modeline geçmiştir. Kuzey İrlanda'da da DPP artık bağımsız bir kurumdur. İngiltere, Galler ve İrlanda da, teamül hukuku sistemlerinin geleneksel özelliklerinden biri olan emniyetin kovuşturma yürütme yetkilerini savcılık lehine kademeli olarak kaldırmaktadır.

28. Bu eğilimlerden ayrı olarak, bağımsızlık ya da özerklik kavramı savcılık değil hâkimlere uygulandığında temel olarak farklı algılanmaktadır. Savcılık, yargı sisteminin parçası olduğunda bile bir mahkeme değildir. Yargının bağımsızlığı ve yürütme erkinden ayrılığı hukukun üstünlüğünün temel taşlarından biridir ve bunun hiçbir istisnası olamaz. Yargının bağımsızlığının iki yüzü vardır; bunlardan kurumsal olanı yargının bir bütün olarak bağımsız olmasını içerirken diğeri hâkimlerin karar alma sürecinde münferit olarak (diğer hâkimlerin etkisinden bağımsız olmak da dahil olmak üzere) bağımsız olmalarını içerir. Bununla birlikte, savcılığın bağımsızlığı ya da özerkliği doğası itibariyle mahkemelerinki kadar koşulsuz değildir. Savcılığın bir kurum olarak bağımsız olduğu durumlarda bile, başsavcı dışındaki savcılarının kararları ve faaliyetleri için hiyerarşik bir kontrol söz konusu olabilir.

a. "Dahili" ve "harici" bağımsızlık

29. Savcılığın ya da Başsavcının olası bağımsızlığı ile Başsavcı dışındaki savcılarının statüsü arasında net bir ayırım yapılması zorunludur ve Başsavcı dışındaki savcılarının "özerk" değil

¹ Rec(2000)19 sayılı Tavsiye Kararının Açıklayıcı Memorandumu [Recommendation Rec(2000)19, Explanatory Memorandum] s.11.

ancak "bağımsız" olabilecekleri belirtilmelidir. Savcılıklar çoğu zaman "özerk" olarak nitelendirilirken münferit savcılar "bağımsız" olarak nitelendirilir.

30. Savcılığın "bağımsızlığı" özü itibariyle kapsamı açısından hâkimlerin bağımsızlığından farklılık gösterir. Savcılığın ya da Başsavcının "harici" bağımsızlığının ana unsuru, yürütmenin münferit davalarda Başsavcıya (ve tabii ki doğrudan başka herhangi bir savcıya) talimat vermesine izin verilmemesidir. Genel talimatlar, örneğin belli türdeki suçların daha ciddi ya da hızlı bir şekilde kovuşturulmasının istenmesi daha az sorunlu bir durum olarak görülmektedir. Bu tür talimatlar, parlamento ya da hükümetin karar vermesi uygun olan bir politikanın parçası olarak görülebilir.

31. Savcılık teşkilatının bu anlamdaki bağımsızlığı, başsavcı dışındaki savcıların "dahili bağımsızlığından" ayırt edilmelidir. Bir hiyerarşik bağlılık sisteminde, savcılar üstlerinden gelen direktiflere, yönergelere ve talimatlara uymak zorundadır. Bu dar anlamdaki bağımsızlık, başsavcı dışındaki savcıların mevzuatın zorunlu kıldığı faaliyetlerini yürütürken üstlerinden önceden onay almak ve eylemlerinin doğrulanmasını beklemek zorunda olmadıkları bir sistem olarak görülebilir. Başsavcı dışındaki savcılar genellikle hiyerarşideki üstlerinin müdahale etmemesi yönündeki güvencelere sahiptir.

32. Yersiz talimatlar verilmesinin engellenmesi için, savcının faaliyetlerine müdahale edilmemesiyle ilgili bir dizi güvence geliştirilmesi çok önemlidir. Müdahalesizlik, savcıların yargılama usullerindeki faaliyetlerinin, harici baskıdan ve ayrıca kovuşturma sisteminin içinden gelen usule ya da yasalara aykırı dahili baskılardan uzak olması anlamına gelir. Bu tür güvenceler atama ve disiplin / görevden almanın yanı sıra davaların ve karar alma sürecinin yönetimine yönelik bazı kuralları da kapsamalıdır.

33. İşbu raporun bundan sonraki bölümlerinde, Başsavcıyla, diğer savcılarla ve bazı yapısal unsurlarla (Savcılık Kurulu, eğitim) ilgili güvenceler ele alınacaktır. Yukarıda da belirtildiği gibi, işbu rapor hem mevcut standartlarla hem de gelecekteki standartlara yönelik önerilerle ilgilidir.

Bu metin Avrupa Konseyi'nin katkılarıyla Türkçeye çevrilen gayri resmi tercümedir.